

Chương thứ 23

QUỶ CÔNG

- T**rước tiên, hãy cho lão phu biết, sao ngươi có thể là người của Cửu U Quỷ Viện lại còn là thuộc hạ của Thần Môn ?
- Mạnh Đạt Nhân chưa kịp đáp lời thì thanh âm của Trầm Quân lão nhân lại từ nơi nào đó mơ hồ vọng đến :
- Ngươi đừng mong bày điều dối gạt lão phu, cũng đừng mong thoát khỏi quái trận đã mấy mươi năm qua đến lão phu cũng phải bó tay. Hay ngươi nghĩ, vì là người của Cửu U Quỷ Viện nên ngươi có thể hiểu thông suốt quái trận có lẽ do Cửu U Bà Bà một thời kiến tạo ?
  - Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng hoang mang :
  - Cửu U Bà Bà nào ? Sao tiên bối bỗng dung đề quyết tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện ?
  - Vậy ngươi giải thích làm sao hiện tượng trùng độc của Uyển nhi bỗng dung như không trùng độc ?
  - Chẳng phải tại hạ đã giải thích rồi sao ? Đó là ...
  - Là Uyển nhi có công lực bản thân tự khử trừ chất độc ? Hừ ! Ngươi đừng tưởng lão phu không biết gì về độc khí của Cửu U Quỷ Vô Thường. Ba ngày ủ độc, nếu không phải ngươi lén cho Uyển nhi dùng giải dược, ba ngày là đủ cho Uyển nhi hóa thành người thiên cổ rồi.
  - Là nguyên nhân thế nào, tại hạ không cần biết. Tại hạ chỉ biết tại hạ không là người của Cửu U Quỷ Viện.
  - Vẫn chôi ư ? Vậy tại sao vừa nhìn thấy những công phu võ học có xuất xứ liên quan đến sở học của Cửu U Ma Bà độ nào, ngươi liền bảo là nhìn thấy quen ?
  - Mạnh Đạt Nhân kinh nghi khôn xiết :
  - Là những công phu võ học nào ?
  - Trầm Quân lão nhân lại một phen giải thích :
  - Chính là những công phu hàm chứa dưới hình dạng những nhánh rễ ở địa đạo. Có lẽ ngươi chưa biết, sau thời gian dài nghiên ngẫm, lão phu đã từ ngờ ngờ đi đến chỗ minh định rằng, đó chính là sở học từng tạo nên danh Cửu U Quỷ Viện trăm năm trước.
  - Mạnh Đạt Nhân vỡ lẽ :
  - Không lẽ vì tại hạ thoạt nhìn bảo thấy quen, tiên bối liền cho tại hạ là người của ...
  - Không sai ! Như lão phu vừa bảo, lão phu chỉ cảm thấy ngờ ngờ và chưa tin chắc. Nhưng khi biết ngươi là người của Cửu U Quỷ Viện và do ngươi bảo ngươi cảm thấy quen, lão phu lập tức nhận chân sự thật. Giờ thì đã rõ,

chính đó là công phu từng được Cửu U Ma Bà lộng hành thuở nào và cũng là công phu lão phu đã từng nghe nói đến.

- Không thể suy diễn như vậy ! Tiên bối đâu có thể thoát đầu vì nghĩ tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện để nhận ra đây là sở học của Cửu U, cho tại hạ nhìn thấy quen nên đề quyết ngược lại điều trước đó chính tiên bối đã tin ? Đây là lập luận phi lý, ngụy biện, mâu thuẫn và cưỡng từ đoạt lý !

- Hừ ! Người muốn nói thế nào cũng được nhưng đừng mong chối cãi người không phải là người của Cửu U Quỷ Viện. Tốt hơn hết, người hãy tự giải thích, tại sao người bảo thứ công phu lưu ở đây đối người là quen thuộc ? Và sẽ không có lời giải thích nào đúng hơn ngoài việc người chỉ là người của Cửu U Quỷ Viện mới có cảm nhận quen thuộc với loại công phu này. Ha... ha...

Lập luận của lão nhân vô tình gợi nhớ cho Mạnh Đạt Nhân một điều.

Vì chưa tin lắm vào điều vừa nhớ, Mạnh Đạt Nhân cố gắng suy nghĩ thêm. Suy nghĩ về điều vừa nhớ, kết hợp với đủ hình dạng các nhánh rễ xù xì, nhất là liên tưởng đến chùm rễ kỳ lạ mà Mạnh Đạt Nhân từng cho đó là tâm pháp luyện công, Mạnh Đạt Nhân suy nghĩ thật lao lung.

Mãi một lúc thật lâu sau đó, do đã thức ngộ, đã hiểu và đã vỡ lẽ, Mạnh Đạt Nhân mừng rỡ kêu lên thật to :

- Tại hạ hiểu rồi, tại hạ có thể giải thích được rồi. Có một lần tại hạ tình cờ tìm thấy mảnh hoa tiên ghi kinh văn võ học được ẩn giấu bên trong một thanh trủy thủ, tại hạ có luyện qua. Nhờ vậy, những hình dạng của những nhánh rễ vì có liên quan đoạn kinh văn này, chắc chắn đó là vật của mục Cô Mỹ Kỳ, hiện là viện chủ Cửu U Quỷ Viện. Tiên bối...

Thông thường, chỉ cần Mạnh Đạt Nhân kêu lên là đã hiểu, là có thể giải thích, thì lão nhân Trầm Quân nguyên là người đang chờ đợi điều đó ắt phải lên tiếng hỏi dồn.

Đàng này, Mạnh Đạt Nhân lại được dịp nói luôn một thôi dài và toàn là những lời chỉ có Mạnh Đạt Nhân hiểu, không nghe lão nhân ngắt lời, dù chỉ một lần, Mạnh Đạt Nhân do kinh nghi nên tự ý dừng lại.

Quả nhiên, Mạnh Đạt Nhân ngờ không sai, sau một lúc lâu dừng lời, thật lạ, Mạnh Đạt Nhân vẫn không nghe lão nhân lên tiếng.

"Lão bỏ đi rồi ư ? Là do Trầm Bội Uyển vì chờ mãi không thấy ta, buộc lão phải bỏ đi để tránh sự nghi ngờ cho nàng ?"

Có phần hy vọng, Mạnh Đạt Nhân cố gọi :

- Trầm cô nương ! Trầm tiên bối ! Trầm cô nương có nghe tại hạ gọi không ? Trầm cô nương ?

Không thanh âm nào hồi đáp và quanh Mạnh Đạt Nhân chỉ còn là lớp sáng mờ mờ, dễ tạo cho Mạnh Đạt Nhân nhiều ảo giác, rằng nơi này là một quái trận thật sự do nhân vật nào đó trước đây đã lâu, từng là chủ nhân của địa đạo lập ra, cũng là người lưu lại sở học Cửu U qua hình dạng của các nhánh rễ.

Không dám manh động, cũng không dám nghĩ là bản thân có thể phá trận xông ra, Mạnh Đạt Nhân đành cam tâm với số phận bị quái trận sanh cầm. Để tránh sự phiền não tất yếu sẽ phát sinh, Mạnh Đạt Nhân chọt cho tay vào bọc áo, lấy thanh trủy thủ ra.

Chạm phần chốt, tách phần thân khỏi phần chuôi, Mạnh Đạt Nhân lại có trong tay mảnh hoa tiên có ghi kinh văn võ học được ẩn giấu trong thanh trủy thủ.

Đọc lại kinh văn dưới ánh sáng mờ mờ trong quái trận, Mạnh Đạt Nhân càng đọc càng dễ nhớ lại những hình dạng của những nhánh rễ kỳ quái, nhất là đến cụm rễ từng được lão nhân Trâm Quân quan tâm.

Ánh sáng tắt dần.

Màn đêm của ngày đầu tiên tại Thủy Bạc Cốc đối với Mạnh Đạt Nhân đã buông xuống.

Lợi dụng đêm đen thanh vắng, Mạnh Đạt Nhân vận lực gọi to :

- Trâm cô nương ! Trâm Quân tiền bối...

....

Ánh sáng mờ mờ lại xuất hiện.

Ngày thứ hai của Mạnh Đạt Nhân tại Thủy Bạc Cốc bắt đầu với sự xuất hiện của cơn đói khát.

Không có vật thực, Mạnh Đạt Nhân đành tìm quên ở công phu Cửu U...

*

* *

Cứ thế cho đến lúc ánh sáng của ngày thứ ba tàn dần, Mạnh Đạt Nhân chọt nghe ở bên ngoài quái trận có tiếng người rên rỉ :

- U... u...! Mạnh... Mạnh... thiếu hiệp...

Mạnh Đạt Nhân giật mình kinh hãi :

- Trâm cô nương ? Ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ?

Ngay khi dứt lời, chọt nhớ đến quái trận, Mạnh Đạt Nhân có phần khẩn trương :

- Tại hạ đang bị một quái trận giam giữ, trừ phi cô nương am hiểu, bằng không chớ vào đây.

Tiếng Trâm Bội Uyển rên rỉ càng lúc càng gần :

- Mạnh thiếu hiệp ! Tiểu nữ... tiểu nữ...

Trâm Bội Uyển vắn tiến vào quái trận, Mạnh Đạt Nhân lo sợ nhiều hơn là mừng vui. Vì nếu Mạnh Đạt Nhân nhớ không lầm thì chính Trâm Quân lão nhân từng thố lộ, đến lão cũng không đủ am hiểu để phá trận, vậy Trâm Bội Uyển càng không thể.

Tuy nhiên, nếu vẫn không thể giải phá quái trận mà nàng vẫn liều lĩnh tiến vào, đủ chứng tỏ đã có chuyện xảy ra cho Thủy Bạc Cốc.

Cuối cùng, với chút ánh sáng mờ mờ của ngày thứ ba sắp tan biến, Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy bóng dáng lão đảo của Trầm Bội Uyển xuất hiện. Thoạt nhìn thấy dáng đi xiêu vẹo của nàng, biết ngay nàng đang lâm thương thế nghiêm trọng, Mạnh Đạt Nhân dù muốn hay không cũng đưa tay đón đỡ.

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc này Trầm Bội Uyển lại hôn mê, miệng vẫn tiếp tục lẩm nhảm gọi :

- Mạnh... thiếu... hiệp...

Chưa bao giờ Mạnh Đạt Nhân cảm thấy bất lực như lúc này. Không thể phá trận xông ra, muốn có chút ánh sáng để xem qua thương tích cho Trầm Bội Uyển cũng không có, đến việc đón đỡ Trầm Bội Uyển, Mạnh Đạt Nhân cũng thực hiện một cách khó khăn. Sau ba ngày nhịn đói, nhịn khát, kết quả, bản thân Mạnh Đạt Nhân cũng khụy ngã dưới sức nặng mọi khi chỉ bình thường của nàng.

Gắng gượng lám Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể ngồi dậy, đặt nàng tựa đầu vào vai, và Mạnh Đạt Nhân tọa công chi trì cục diện đến lúc trời hừng sáng.

...

Trầm Bội Uyển chợt tựa mình lại tỉnh :

- Mạnh thiếu hiệp ? Vậy là Mạnh thiếu hiệp đã cứu mạng tiểu nữ ? Mạnh Đạt Nhân kinh nghi nhìn nàng :

- Đã xảy ra chuyện gì ? Sắc diện của cô nương tuy còn nhợt nhạt nhưng thanh âm nghe đã đỡ hơn, thương thế của cô nương hiện như thế nào ?

Nàng đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh :

- Đây là đâu ? Khẩu ngữ của Mạnh thiếu hiệp như muốn nói chúng ta vẫn đang ở Thủy Bạc Cốc ?

Mạnh Đạt Nhân giữ ý, đỡ nàng ngồi xa ra :

- Đêm qua, trước lúc cô nương tiến vào đây, tại hạ có lớn tiếng đề tỉnh, bảo cô nương đừng mạo hiểm tiến vào quái trận...

Nàng giật mình :

- Quái trận ? Tiểu nữ nhớ rồi. Đâu như hôm trước, tiểu nữ có tình cờ nghe tiếng Mạnh thiếu hiệp gọi, khác với lời gia gia bảo là thuộc hạ đã bỏ đi. Tiểu nữ định tâm đi tìm thì gia gia giải thích, rằng thiếu hiệp do tự ý đi loạn nên chẳng may lọt vào quái trận Hóa ra là chỗ này.

Mạnh Đạt Nhân có phần ngờ vực :

- Sau đó cô nương không còn bận tâm, không muốn giúp tại hạ thoát trận ? Nàng lắc đầu, vẫn cứ đỏ mặt mỗi khi bất ý :

- Mạnh thiếu hiệp xin chớ ngộ nhận. Tiểu nữ đã chẳng thay đổi ý định nếu lúc đó không có người của Thần Môn xuất hiện.

- Họ đến bằng cách nào ? Giữa họ và lệnh tử có oán thù gì ?

- Cách họ đến không liên quan đến lối xuất nhập bí ẩn chúng ta đã vào. Có lẽ giữa họ và gia gia có cừ thù sâu nặng, họ lòng kiếm khắp nơi, cuối cùng vẫn phát hiện Thủy Bạc Cốc.

- Là nhân vật nào chủ xưởng ? Lão họ Hoàng tên Kim Hoán hay Không Gia Lập ?

- Có mặt lão họ Không. Nhưng nhân vật được gia gia quan tâm lại là một mỹ phụ, rất giống người lần đó đã xô Mạnh thiếu hiệp xuống vực ở sau Tam Điệp Cốc.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Là môn chủ Thần Môn ! Hiện tình lệnh tổ như thế nào ?

Nàng lắc đầu :

- Ngay hôm Mạnh thiếu hiệp không từ mà biệt, đó là theo lời gia gia giải thích, do phát hiện có bọn Thần Môn xâm nhập, tiểu nữ cùng gia gia liền tìm chỗ ẩn thân. Sau đó không lâu, độc chất lại tái phát, tiểu nữ cứ nửa tỉnh nửa mê, phó mặc cho gia gia xử trí.

Ngưng lời một chút, nàng nói tiếp :

- Trong đôi ba lần hồi tỉnh lại, có một lần tiểu nữ nghe tiếng thiếu hiệp gọi như đã kể, tiểu nữ định tâm đi tìm và nghe gia gia giải thích khác đi. Đến lần tỉnh lại gần đây nhất, tiểu nữ phát hiện chỉ còn lại một mình. Không thấy gia gia đâu. Vì lo lắng cho gia gia nên tiểu nữ có đi tìm. Kết quả tiểu nữ tình cờ lạc bước đến đây.

Mạnh Đạt Nhân cau mày :

- Người của Thần Môn không phát hiện ra cô nương ?

Nàng bảo :

- Chính tiểu nữ không phát hiện họ thì có. Dường như họ đã bỏ đi trong lúc tiểu nữ vẫn hôn mê.

- Nói như vậy, không lẽ lệnh tổ đã lọt vào tay họ ?

Nàng thở dài :

- Tiểu nữ cũng lo ngại điều này. Chỉ tiếc, vẫn không hiểu giữa họ và gia gia có oán thù gì ?

Mạnh Đạt Nhân chợt hỏi :

- Về phần thương thế của cô nương, chỉ là do độc chất phác tác thôi sao ?

Nàng tỏ ra kinh ngạc :

- Bản thân tiểu nữ hiện đang cảm thấy hồi phục, có phải Mạnh thiếu hiệp đã cho tiểu nữ dùng giải dược ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Cô nương đang nghĩ gì, tại hạ thừa biết. Có phải lệnh tổ đã khuyên bảo cô nương, cho rằng chỉ có tại hạ mới có giải dược, giúp cô nương hóa giải độc chất ?

Nàng đỏ mặt :

- Mạnh thiếu hiệp chớ quá đa nghi, gia gia không hề...

Mạnh Đạt Nhân xua tay :

- Câu chuyện cô nương kể tuy rất khéo, nhưng tiếc thay sắc diện của cô nương đã phản lại cô nương.

Nàng ngó người :

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ điều gì ?
- Cô nương thường hay đỏ mặt, cô nương có nhận biết điều đó ?

Nàng ngắc ngứ :

- Nhưng đâu phải đỏ mặt là nói dối ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Không sai ! Đối với người khác, họ lần đầu nói dối thường đỏ mặt. Riêng cô nương vẫn hay đỏ mặt nên khi nói dối sắc diện lại nhợt nhạt đi.

Dứt lời, Mạnh Đạt Nhân lại xua tay khi thấy nàng định biện bạch.

- Chậm đã ! Tại hạ không định nói những gì cô nương vừa thuật lại là nói dối. Tại hạ tin cô nương đang thật sự bị độc chất công phạt. Suốt đêm qua cô nương vẫn hôn mê, đó là bằng chứng khó thể phủ nhận. Và như tại hạ từng biết, cô nương cứ hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh xong rồi lại hôn mê, việc gì đã xảy ra cho lệnh tổ cô nương bảo không biết cũng là sự thật. Nhưng khi cô nương có ý nghi ngờ tại hạ đã cho cô nương dùng giải dược, sau lại bảo là do lệnh tổ đề xuất, đây là lời nói dối.

Nàng càng thêm đỏ mặt :

- Tiểu nữ biết nói thế nào bây giờ, khi...

Mạnh Đạt Nhân ngắt lời :

- Vậy là cô nương và lệnh tổ từng đề cập đến tại hạ ? Cô nương khỏi phải chối quanh, để tại hạ đoán thử xem. Này nhé, khi thấy cô nương lại bị độc chất công phạt, lại nhằm lúc lệnh tổ phải đối phó với Thần Môn, lệnh tổ đương nhiên không còn thời gian tìm cách giải độc cho cô nương.

Nàng bảo :

- Gia gia phải đối phó với Thần Môn, đó là một sự thật.

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Tại hạ cũng đâu nói khác ? Chỉ có điều, vì lệnh tổ đã nghĩ tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện, do không thể phân thân, vừa lo đối phó với Thần Môn, vừa giúp cô nương giải độc, chính lệnh tổ đã bảo cô nương đến đây và tìm tại hạ. Đúng không ?

Nàng thở dài :

- Vậy thiếu hiệp nói đi, thiếu hiệp phải hay không phải là người của Cửu U Quỷ Viện ?

Mạnh Đạt Nhân cân nhắc :

- Tại hạ sẽ thật tâm nếu sau đó cô nương cũng thật tâm với tại hạ.

- Về chuyện gì ?

- Về lệnh tổ, về nguyên nhân khiến Thần Môn có oán cừu với lệnh tổ.

Nàng ngập ngừng :

- Điều này, có lẽ... tiểu nữ chỉ đáp ứng phần nào.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Chỉ một phần nhỏ thôi là đủ. Còn bây giờ,, cô nương hãy xem đây.

Nàng nhìn thanh thủy thủ đang được Mạnh Đạt Nhân trao cho :

- Chỉ là thanh thủy thủ. Sao ?

- Ở phần tiếp giáp giữa chuôi và thân có một chỗ như bị nứt, cô nương có nhìn thấy ?

Nàng gật đầu :

- Thấy rồi !

- Đây là vật tại hạ tình cờ nhặt được ở Hắc Thạch Đảo, nơi mộ Cổ Mỹ Kỳ dùng để giam người. Cô nương hãy bám mạnh vào vết nứt.

Nàng làm theo.

Cạch !

Và nàng kêu :

- Có cơ quan điều động ?

Mạnh Đạt Nhân lại bảo :

- Từ đó có thể tách rời phần thân ra khỏi chuôi. Cô nương thử xem.

- Rồi ! Tách được rồi !

- Vậy hãy nhìn lòng rỗng của phần chuôi.

Nàng lại kêu :

- Có một mảnh hoa tiên được cuộn lại.

Mạnh Đạt Nhân gật đầu, khích lệ :

- Hãy mở ra xem !

Nàng mở mảnh hoa tiên ra :

- Là kinh văn võ học ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Tại hạ cũng từng kinh ngạc như cô nương. Và vì lúc đó trong tình trạng bị mộ Cổ Mỹ Kỳ giam giữ, tại hạ có thừa thời gian nên đã thử luyện theo kinh văn này.

- Kết quả thế nào ?

- Quả là thứ tâm pháp thượng thừa hiếm có. Và nếu cô nương có thời gian thử luyện như tại hạ, cô nương sẽ thấy lạ vì phát hiện từ kinh văn này có thể dễ dàng nhận ra hình dạng của những nhánh rễ ở địa đạo chính là chiêu thức võ học.

Nàng lập tức buông rơi mảnh hoa tiên :

- Mạnh thiếu hiệp muốn ám chỉ đây là kinh văn võ học của Cửu U Quỷ Viện ?

- Không sai ! Và nếu ngay lúc đầu tại hạ nhận ra có lẽ đã có cách giải thích cho lệnh tổ hiểu. Đâu đến nỗi bị lệnh tổ nghi ngờ, lừa tại hạ đến đây và bị giam vào quái trận thập phần nguy hiểm này ?

Nàng giật mình :

- Là do gia gia cố ý lừa Mạnh thiếu hiệp sao ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhạt :

- Đương nhiên lệnh tổ không thể nói hết sự thật với cô nương. Theo tại hạ suy đoán, trong lần cô nương tỉnh lại và tình cờ nghe tiếng tại hạ gọi, có lẽ khi cô nương đặt nghi vấn lệnh tổ thay vì nghe theo lời giải thích của cô nương, vẫn khăng khăng xem tại hạ là người của Cửu U Quỷ Viện ?

Nàng đành thú nhận :

- Gia gia luôn đề quyết như vậy. Còn bảo trước sau gì thiếu hiệp cũng có cách thoát trận, đó là bằng chứng thuyết phục nhất cho thấy thiếu hiệp chính là người của Cửu U Quỷ Viện.

- Do đó, khi không thể lo lắng cho cô nương, trước lúc lệnh tổ bỏ đi, cô nương từng được lệnh tổ khuyên phải đến đây tìm tị tại hạ ? Vừa tạo cơ hội cho cô nương được giải độc vừa là kế hay nhất giúp cô nương thoát khỏi tay Thần Môn ?

Nàng lắc đầu :

- Lần này thiếu hiệp đoán sai rồi. Gia gia tuy có nói dối rằng thiếu hiệp tự ý đi vào đây, nhưng người không hề có ý khuyên tiểu nữ đi tìm thiếu hiệp.

- Thật ư ?

- Hoàn toàn sự thật. Như tiểu nữ đã nói, lúc tỉnh lại đã thấy gia gia thất tung, tiểu nữ sau khi tìm khắp nơi không thấy bèn nảy ý đi tìm thiếu hiệp.

- Cô nương hồ nghi tại hạ là người đã gây bất lợi cho lệnh tổ ?

Nàng đỏ mặt :

- Dường như tiểu nữ đã ngờ sai ?

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Quá sai là đằng khác. Rồi cô nương sẽ rõ, khi chính cô nương phải chịu chung cảnh ngộ như tại hạ, không thức ăn, không nước uống. Quái trận này là nơi hai ta táng thân.

Nàng thất kinh :

- Ý thiếu hiệp muốn nói, đã ba ngày qua...

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Đến việc tự đứng lên đi lại vào lúc này đối với tại hạ cũng là điều khó khăn.

Nàng hoang mang :

- Nếu vậy, dù tiểu nữ có được giải độc cũng vô ích ?

Mạnh Đạt Nhân nghiêm giọng :

- Một lần nữa tại hạ minh định tại hạ không hề có giải dược, cũng chưa có bất kỳ hành động nào gọi là để giúp cô nương giải độc.

Nàng cau mày :

- Nếu là vậy, phải giải thích làm sao mỗi khi tiểu nữ ở gần thiếu hiệp lại cảm thấy chất độc như không còn phát tác ?

Chàng hoài nghi :

- Có chuyện ày ư ?

Nàng gật đầu :

- Theo gia gia kể lại, người từng hỏi và từng nghe thiếu hiệp đáp rằng, tiểu nữ hay tỉnh lại và tỉnh lại lâu mỗi khi thiếu hiệp cùng người động thủ. Và lần này cũng vậy, suốt ba ngày qua đâu có lần nào tiểu nữ tỉnh lại lâu như lần này ?

Mạnh Đạt Nhân hoang mang :

- Nhưng tại hạ đâu có hành động gì khác, cũng đâu có giải dược cho cô nương dùng ?

Nàng trầm ngâm :

- Gia gia cũng thử nghĩ đến chuyện này. Và người bảo, trừ phi trong người thiếu hiệp có mang theo loại dược vật quý hiếm. Bằng không, nhất định thiếu hiệp phải mà người của Cửu U Quỷ Viện, và đã lên cho tiểu nữ dùng một ít giải dược, đủ để cứu tỉnh nhưng không đủ để hóa giải hoàn toàn.

Mạnh Đạt Nhân chợt nhìn nàng :

- Cô nương dám cùng tại hạ thực hiện một cuộc thử nghiệm ?

- Thử nghiệm gì ?

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Nhân nói về dược vật quý hiếm, quả nhiên gần đây tại hạ có dùng một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô. Chỉ cần một giọt máu của tại hạ nếu có thể giúp cô nương giải trừ độc chất, mọi nghi ngờ giữa chúng ta vậy là giải tỏa. Sao ?

Nàng hồ nghi :

- Liệu có được không ?

- Cần phải thử mới biết. Chỉ mong cô nương hãy một lần tin lời tại hạ.

Nàng ưng thuận :

- Không như gia gia, tiểu nữ vẫn luôn tin ở thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân vội nhét lại mảnh hoa tiên vào phần chuôi, lấp trở lại thanh trủy thủ, sau đó dùng thanh trủy thủ trích ra vài giọt máu từ cổ tay. Trầm Bội Uyển sau khi nhìn kỹ từng động tác của Mạnh Đạt Nhân, thấy không có gì khác lạ bèn ngửa cổ đón nhận những giọt huyết dược Mạnh Đạt Nhân nhiều vào.

Chờ một lúc đủ lâu, Mạnh Đạt Nhân thận trọng hỏi :

- Thế nào ?

Thay vì đáp, nàng bảo :

- Gia gia đã quá đa nghi, nghĩ thiếu hiệp chỉ muốn hại người.

Mạnh Đạt Nhân thở phào :

- Lệnh tổ có nghi cũng đúng. Chỉ trách tại hạ thiếu may mắn nên không có dịp giải thích;

Đoạn Mạnh Đạt Nhân nhìn nàng :

- Không phải ngẫu nhiên lệnh tổ kết oán cừu với Thần Môn, trong khi lệnh tổ từng am hiểu võ học của Thần Môn. Huống chi vừa nghe đến tính danh của cô nương, lão Hoàng Kim Hoán liền nghĩ ngay lệnh tổ là Trầm Quân. Cô nương liệu có lời nào giải thích ?

Nàng có phần lưỡng lự :

- Về việc này, tiểu nữ chỉ có thể nói rõ một điều, xấp xỉ năm mươi năm về trước, gia gia từng là người của Thần Môn.

Mạnh Đạt Nhân sững sờ một lúc lâu, khiến Trầm Bội Uyển sinh nghi :

- Sao thiếu hiệp bàng hoàng ?

Mạnh Đạt Nhân sực tỉnh hạ thấp giọng và hỏi nàng :

- Vậy điều gì khiến lệnh tổ mất hết võ công ?
- Bị người ám toán lúc đang luyện công, gia gia giải thích như thế.
- Sau đó thì sao ?
- Để lần tránh bị truy sát trong lúc vô phương hoàn thủ, gia gia tìm đến đây.
- Còn lệnh song thân thì sao ?
- Do gia gia vô phương báo phục, nên khi lập gia thất người đề dòn mọi kỳ vọng vào gia phụ. Chuyện không thể cưỡng cầu, gia phụ mãi luyện công, quên câu dục tốc bất đạt, dẫn tới yếu mạng. Sự phiền muộn sau đó cũng đã khiến gia mẫu mệnh chung. Từ đó đến nay dù rất muốn, gia gia vẫn không dám thúc ép tiểu nữ luyện công. Trái lại, người chọn con đường khác, là...
- Là tự nghĩ ra công phu khắc chế, hy vọng cô nương sẽ thay lệnh tổ báo thù ?

Nàng gật đầu :

- Đúng vậy ! Thiếu hiệp vẫn chưa nói tại sao lúc này thiếu hiệp có vẻ bàng hoàng ?

Mạnh Đạt Nhân chột xua tay :

- Tại hạ tuy chưa dám chắc nhưng ít ra cũng đã thức ngộ nhiều điều. Tuy vậy, nếu nói ra lúc này e quá sớm, hãy đợi đến lúc chúng ta tìm được cách phá trận đã.

Nàng kinh nghi :

- Mạnh thiếu hiệp có thể phá trận sao ?

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ quả quyết :

- Giờ đã rõ, đây là nơi có lưu lại võ học của Cửu U Quỷ Viện, tại hạ tự tin quái trận này sẽ được giải phá nếu tại hạ biết tận dụng mọi hiểu biết có liên quan đến sở học Cửu U.

Nàng động tâm :

- Ý thiếu hiệp muốn nói, mọi võ học được lưu lại ở đây đã được thiếu hiệp hiểu thấu triệt ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Có chịu đói chịu khát ít ra cũng có phương diện nào đó hữu ích. Qua ba ngày chiêm niệm, tại hạ có thể tự phụ thấu hiểu được bảy tám thành. Và như vậy, nếu tại hạ suy đoán không lầm, quái trận này cũng phần nào đó có liên quan đến sở học Cửu U, nghĩa là tại hạ sẽ có cách thoát thân.

Đoạn Mạnh Đạt Nhân đứng lên :

- Để tránh những bất lời không cần thiết, ngay từ lúc này có lẽ cô nương nên đi sát theo tại hạ.

Nàng cũng đứng lên :

- Có vẻ độc chất đã được giải trừ hoàn toàn. Sẽ tốt hơn nếu thiếu hiệp để tiểu nữ đi trước. Còn đi như thế nào thì tùy theo sự chỉ điểm của thiếu hiệp.

Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng chấp nhận :

- Có lẽ phải như thế thôi. Tại hạ thật đi không muốn nổi.

Không chút tự hiềm, Trầm Bội Uyển đưa tay dìu đỡ Mạnh Đạt Nhân :

- Đi như thế nào ?

Mạnh Đạt Nhân cố che dấu tâm trạng ngại ngùng, bảo :

- Đầu tiên hãy cứ đi bừa. Chờ xem trận thế phát động như thế nào đã.

Nàng nghi ngại :

- Liệu có ổn không ?

- Ổn hay bất ổn, vẫn hơn là chúng ta cứ bị giam giữ mãi mãi.

Nàng tán thành :

- Được ! Vậy thì đi ! Một bước ! Hai bước ! Đủ chưa ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Trận thế quả nhiên có phát động. Hãy bước thêm một bước nữa.

Nàng vừa nhích chân, chưa đầy một bước, liền nghe Mạnh Đạt Nhân kêu:

- Dừng lại ! Cô nương thử nhìn xung quanh xem.

Nàng biến sắc :

- Đều là những ảo giác với đủ hình dáng kỳ quái. Là những hồn ma ư ?

Mạnh Đạt Nhân đáp khẽ :

- Là bóng quỷ thì đúng hơn. Nhưng đây là những bóng cố tình được biến hóa theo một phương thức nhất định.

- Là phương thức gì ?

- Khó có thể nói ngay lúc này. Nào, tại hạ đã ghi nhớ cả rồi, hãy thử bước thêm một bước nữa. Một bước dịch chuyển là một lần quái trận biến hóa ảo giác, tạo nên thật nhiều hình bóng thâm u chập chờn được Mạnh Đạt Nhân gọi là bóng quỷ.

Tiếp theo đó, Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Rất có thể tại hạ suy đoán không sai. Lại là những chiêu thức võ học ?

Bước tiếp nào !

Nàng vừa nhích động :

- Chậm đã ! Tại hạ nhận ra rồi. Đây là hình thức để lưu lại một bộ pháp biến ảo. Chỉ cần hiểu bộ pháp tất có cách thoát trận.

Nghe Mạnh Đạt Nhân hô hoán như thế, nàng bán tín bán nghi :

- Dùng bộ pháp có thể thoát trận được sao ?

Mạnh Đạt Nhân sau đó tuy tiếp tục cùng nàng bước đi nhưng vừa đi để nhận định những phương vị gọi là bộ pháp, Mạnh Đạt Nhân vẫn có thời gian để giải thích cho nàng hiểu sự việc.

Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cổ Mỹ Kỳ tuy đang là viện chủ Cửu U Quỷ Viện nhưng đó là do mệnh tình cờ tìm thấy di học Cửu U. Mệnh chưa từng đến đây, cũng không hề biết lại có một nơi như thế này, là nơi có thể gọi là thánh địa của Cửu U Quỷ Viện.

Trầm Bội Uyển nghi hoặc :

- Sao Mạnh thiếu hiệp biết chắc điều này ?

- Rất dễ ! Vì nếu mục đã biết có một nơi thế này, thử hỏi lệnh tổ làm gì có cơ hội lưu ngụ ở đây thời gian lâu mà không bị mục bắt ngờ tìm đến quấy rầy ? Huống chi, tại hạ đã mấy lần cùng mục giao đấu hoặc mục kích cảnh mục giao đấu với người khác, chưa bao giờ tại hạ nhìn thấy mục thi triển bộ pháp tương tự như bộ pháp tại hạ đang nhìn thấy ở đây.

- Từ đó, Mạnh thiếu hiệp nhận định đây là phương cách duy nhất để thoát trận ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu tự tin :

- Tại hạ nghĩ thế này, võ học Cửu U được lưu tại thánh địa này mới chính thật là toàn bộ sở học Cửu U. Cũng như nhân vật Cửu U Bà Bà trăm năm trước đã xuất hiện, công phu của mục Cổ Mỹ Kỳ hiện giờ cũng chỉ là phần nào sở học Cửu U không hiểu vì sao bỗng lưu lạc giang hồ. Nếu ý nghĩ này là đúng, tại hạ tin rằng có lẽ tại hạ là người đầu tiên được tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U. Và sẽ không có gì ngạc nhiên nếu một lúc nữa đây, tại hạ nhờ bộ pháp thoát khỏi nơi này, quái trận sẽ tự tan biến, do nhiệm vụ lưu truyền bộ pháp đã có người tiếp nhận.

Nói đến đây, cũng là lúc Mạnh Đạt Nhân nhờ những kiến thức sẵn có về sở học Cửu U đã nhận định rõ toàn bộ những phương vị do muôn ngàn bóng quỷ ảnh luân phiên xuất hiện khi quái trận biến động, Mạnh Đạt Nhân chợt trầm giọng bảo Trầm Bội Uyên :

- Đây là lúc chúng ta có thể biết sự thế đúng sai thế nào. Cô nương hãy cẩn trọng và di chuyển phải nhanh. Nào, tả tứ hữu ngũ, thoái tam tiến lục, sau đó tả thất hữu nhị và thoái nhất tiến bát. Thoát !

Vẫn không quên Mạnh Đạt Nhân vì đuối sức không thể đi nhanh, Trầm Bội Uyên nửa dìu nửa nâng Mạnh Đạt Nhân lên và di chuyển nhanh theo phương vị được chỉ điểm.

Àm !

Rào... rào...

Cùng với ánh dương quang chợt vỡ òa tràn ngập, động thât mà cả hai vừa nhanh chân thoát ra bỗng bật phát lên tiếng chân động kinh hoàng. Cả hai vội quay đầu nhìn lại và không thể không rúng động khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ động thât đang từ từ đổ xuống phá hủy tất cả những gì từng được biết đến như một quái trận suốt thời gian dài chưa có người giải phá. Trầm Bội Uyên lên tiếng với thần thái nghiêm trọng khác thường :

- Quái trận đã tự phá hủy. Lẽ nào Mạnh thiếu hiệp chính là nhân vật đầu tiên tiếp nhận toàn bộ di học Cửu U ?

Mạnh Đạt Nhân cũng lên tiếng với giọng khàn đi vì xúc cảm chợt dâng lên tràn ngập :

- Vẫn chưa phải là tất cả đâu. Cô nương hãy nhìn sang bên hữu thì rõ.

Trầm Bội Uyên vừa đưa mắt nhìn đã cảm khái kêu lên :

- Đây là nơi nào ? Không còn là Thủy Bạc Cốc như tiểu nữ từng biết ? Hai chữ Quỷ Cung kia hàm ý gì ?

- Ha... ha... ! Muốn biết rõ Quỷ Cung là gì, sao hai người không hỏi bản nhân ? Ha... ha...
Tràng cười vang lên quá bất ngờ. Và càng bất ngờ hơn khi chủ nhân của tràng cười xuất hiện với khá đông nhân thủ theo chân...

***

Hết chương 23